

Čichý byt byl zalitý šedivým bezbarvým světlem časného podzimního rána.

Na stole se ve vratkých hromádkách hrozících zřícením několik dní vršilo neumyté nádobí.

Po židlích i po podlaze se jako banda státních úředníků válelo poházené oblečení, které tu pan domácí ze sebe shodil a evidentně dalších pár dní neřešil jeho osud.

Lednice, jejíž mrtvý ztemnělý displej dával znát, že s její funkcí, případně zdrojem elektřiny ...to není zcela v pořádku. Na jejích dveřích magnetem přicvaknutá oznámení z pošty, složenky, na lístcích papíru v rychlosti načmárané obtížně čitelné výkřiky, které nejspíš měly připomínat něco co předloni bylo urgentní.

Protivně pípá telefon položený na stolku vedle postele.

David po něm rozespale zašátral, shodil přitom ze stolu plastovou pikslíčku s léky. Přes ospalky zamžoural na displej. Nahmatal štíhlý kablík z nabíječky a dal telefonu cucnout. Na telefonu přešplhal hlasitý poslech. Ozval se vyplašený hlas Davidova kolegy Ralfa „Čau Dejve, průser, vstávej, starej zuří.“

Davidovi došlo, že probuzení bude nezbytné. Vypadalo to, jakoby toho moc nenaspal, a z něčeho tak pochybného a zneklidňujícího jako ranní probuzení má pramalou radost. Kupodivu na něj Ralf nepřenesl svůj strach z blížící se katastrofy, jen ho to otravuje. „Cože? ...takhle brzo?!...“ Jakoby David byl jediným spasitelem, který je na světě proto, aby řešil všechny průsery.

Z telefonu chraptivě škemral Ralfův hlas „Při tý kontrole něco...“ následoval prskot a rozházený obraz na displeji.

David vztekle zaklepal telefonem, který už oslavil svou plnoletost nyní se plynule měnil v nevyzpytatelného elektrogeriatrického pacienta. Prskot ustala a na Davida znovu koukla ustaraná tvář sulcovitého prasátka Ralfa.

David zkusil z Ralfa vytáhnout nějakou informaci, ze které by byl moudřejší „Sem neslyšel tu poslední větu, ten krám blbne. Co se stalo? A to nemůže dvě hodiny počkat?“

Ralf ale zněl přesvědčivě „...prej budou padat hlavy, Hasmed tu běsní.

David si vzdychnul „...no dobře, už jedu.“ až to mlasklo, jak Ralfovi tím ujištěním evidentně spadl ze srdce obézní sulcovitý kámen „Dík!“

Displej zhasl, komunikace byla ukončena.

David vrávoravě vstal z postele a zkusil přimět k činnosti zablemcaný kávovar. Cvakl jednou, dvakrát. Nic. Koukl na displej. Zhasnuto. Smutně si vzdychl a odkráčel do předsíně k pojistkám. Vyhozený jistič. Zkušeným a nacvičeným pohybem ho nahodil zpět a šel si to znovu vyřídit s kávovarem. Na displeji blikalo zmatené datum 2016. Snad rok výroby. Znovu boj s tlačítkem. Párkrát do něj praštil se zesilující intenzitou. A přísnost přinesla plody. V kávovaru se to jemně rozhučelo a pak už se to rozdrnčelo chřestivým zvukem v hloubi ukrytého mlýnku. To Davida uspokojilo.

Sbíral z křesla a okolí své postele oblečení.

Znovu se protivně rozpípal telefon.

David překvapeně koukl na displej a pak do něj s odpudivým gestem dloubnul „Prosím, Ministerstvo pro harmo-nizaci, David.“

Na displeji se objevil protivný manažer, který si o svou vroucí ranní žbrndu nejspíš právě opačil jazyk, a proto po-

třeboval do světa vyššlat veškeru hořkost toho přepáleného sajrajtu „To sem se dovolal zase vám?“

David se zhluboka nadechl a snažil se ho chlácholit, ale zpružený buřt na druhém konci právě propadl slovnímu průjmu a nemohl si pomoci od nutkání někoho seřvat „Já to s váma nebudu řešit počtvrtý, ste mi slíbili, že ty klienty budeme mít a to se snad mam doprošovat, aby si u nás ten program předplatili, nebo co jako.“

David se ho pokusil zastavit „...ano, já vim, budu to dneska s obchodákama řešit.“

Ale někdy je to jako rukama zastavovat traktor řízený hluchým opilcem. „Jak řešit?! to přece dávno mělo bejt! Už toho mam dost, budu si na vás stěžovat!“

„...jak mělo bejt?! Stěžovat?“ ale displej zamrkal, a tím hovor skončil. Pan drsňák nechtěl debatovat, jenom někoho zprudit.

David vztekle zavrtěl hlavou, šel si z kávovaru vzít kalíšek, ze kterého stoupala pára.

Zadíval se na zapaspartovaný list z jakéhosi středověkého manuskriptu, který byl možná jedinou ozdobou jeho bytu. Ušklíbl se. Každý jediný list té knihy je možná jenom dokonalou emanací marnosti všeho snažení. Duch autora si říká „Jo, vždycky, když si pomyslíte, že dovedete všechno, a vysmějete se tomu, jak banální byly věci, které jsem objevil a spočítal, tak vemte do ruky tenhle list.“

„Kdyby se ty písmena aspoň daly číst,, pomyslel si David, ale je to jenom změt' čar.

Ze zamyšlení Davida vyrušilo další pípání. Začíná to být otravné, blesko Davidovi hlavou. Ale potáhl virtuální táhlo na displeji a přijal hovor.

Davidova sestra.

„Ty jo, brácho, to bys nevěřil, co se mi zdálo dneska!“

David něco zabručel. Asi by tomu fakt nevěřil. Ale jeho odpověď nikdo nečekal.

„Já sem ti normálně šla přes takovou lávku... a všude byl takovej zvláštně barevnej opar, jo, a dole tekla taková temná voda. No a já sem...“

David se zkušeně rozhodl vyvolat zdání plynoucí komunikace „Já tě poslouchám.“

S takhle vyvolanou kouřovou clonou odkráčel do koupelny vyčistit si zuby.

Mázl pastu na štětinky kartáčku a zkusil kohoutek. Voda nikde. Vztekle odkložil kartáček, co komu, proboha, udělal?!

Z telefonu zatím plynul dlouhý souvislý proud vyprávění „Jak tam tekla ta temná voda, jo, tak tam ti normálně plavaly takový velký kulatý bubliny... ty mě neposloucháš! Mam ti to zavolat pozděj?“ Evidentně odhalila Davidovu fintu.

David zabručel „Asi jo, to bude nadýl, co? musim do kanclu.“

Davidova sestra se vyděla „V tuhle hodinu? To je hrozný. To je jako u nás. Tady ti sousedi maj děti a ty děti normálně v noci brečej a já pak nemůžu spát. Já sem si tuhle kvůli nim tuhle musela vzít prášek. Jenže pak mě bolel žaludek, to ti je tady hrozný.“

Do jejího popisu věci znova zapípal telefon.

David svou sestru s rostoucí asertivitou zastavil „Volaj mi z kanclu.“

Zaskočilo ji to. Možnost, že jsou na světě i důležitější věci než její sen jí přišla překvapující. „Jasně, jasně. Tak já

ti to bude vyprávět odpoledne, to musíš slyšet.“

David bez komentáře přepnul hovor. Na displeji se objevila mírně otlá tvář z kontaktů, pod kterou se zaskvělo jméno SAM, a buransky sebestředným způsobem na něj začla sypat dojmy ze svého nočního dobrodružství.

„Čau Davide! Tak to klaplo. Akorát ted' vypadla. Ale jinak to bylo přesně jaksi říkal. Ty kozy! Ty jo, to byla jízda, myslim, že sem jí úplně vodvařil!“

David se jemně ironicky usmál „To je supr.“

Sam pokračoval „Sejdem se večer, řeknu ti to, to se nasměješ.“

David souhlasí. Tím se dá hovor celkem bezbolestně a efektivně ukončit „Jasně tygře! Večer, Duna pět.“

Další pípání. Někdo další něco potřebuje. Koukl na displej. Neznámé číslo? Jakoby tu David byl kdykoli k mání pro kohokoli. Dělá vrbu, strážného anděla, kamaráda, krizového manažera. Pro všechny se snaží najít čas a síly. Něco potřebujete? "Davide, můžu tě poprosit o malou drobnost?" Nejhorší věta, kterou lze od druhých slyšet. Asi proto, že jí slýchá nejčastěji. Všichni vždycky vědí, kde ho najdou. Zadržává to v jediném okamžiku: Když někdy výjimečně něco potřebuje také David. A tak David neznámé číslo nechal vykysnout.

Pípání hlásí někoho dalšího. David už toho začínal mít dost.

Objevilla se profilovka tajemně se usmívající zajímavé mladé ženy tak třicet - pětatřicet let, kterou měl uloženou v kontaktech jako Leia „Čau Davide, mam něco připravit než dorazíš?“

Davida to vykolejilo. Oddechl si, že to není další kata-

strofa, ani vyprávění odhalující víc než potřeboval vědět.

Rozpačitě zavrtěl hlavou „Ani ne, mam to sebou.“

„Nepi ty sračky, udělám ti opravdu kafe.“

David se zarazil, „Dík.“ Leia nejspíš v jeho hlase cítí únavu, možná něco, co se jí nezdá, „Seš oukej?“

„Jasně, už vyřáším.“ a co by jako mělo být, řekl si hrdě.

Leia vypadala, že ji to neuklidnilo. Možná má v Leie David něco víc než běžnou kolegyni nebo asistentku. Ale nejspíš to sám neví. O andělech, kteří tiše a nenápadně stojí vedle nás, většina lidí neví.

David vypnul hovor, se šklebem dopil kávu. Teda vlastně ty sračky, jak to celkem výstižně popsala Leia, a odložil kalíšek na stůl mezi všechno ostatní dříve použité nádobí a věci, které se tu Davidovi vrší.

Sedl si, hlavu unaveně složil do dlaní a chvíli přemýšlel a sbíral síly k odchodu. Další pípání znělo zdálky rádooby urgentně. A bylo mu to jedno.

Na malou chvíli se svět kolem rozplynu. Pár vteřin božského klidu. Jakoby se ocitl v jiném světě.

Probral ho kravál z chodby. Nějací lidé tam na sebe křičeli, slyšel praštění dřeva. Dneska ráno samé překvapení. Ale jeho nejspíš jen tak nevykolejí.

Přes tabulky okna sem doléhalo muezzínovo svolávání k bohoslužbě. David si povzdechl. At' se jdou bodnout. Zavřel okno. Fakt už je ráno a musí vyrazit.

Sebral se k odchodu. Zvedl se a prošel kolem lednice. Do očí ho praštil zrcadlový odraz louže na zemi. Koukl na displej na lednici. Tam nervózně běhala červeně blikající chybová hláška „Vyčerpaný tarif energie,“ střídající se se zmateným datem 22-11-1439.

To odpovídá, Davidova energie už je vyčerpána, pomyslel si. V poslední době ji rozdává všem kolem sebe. Co telefon, co oslovení, to znamená, že někdo něco potřebuje a je nějak samozřejmé, že to David promtně zařídí. Protože to vždycky udělá.

Vztekle do lednice bouchl, jakoby za to mohla. Na rozdíl od kávovaru ale nenaskočila, jen se rozvlnila hladinka louže před ní.

Na odchodu z bytu prošel kolem velké staré skříně, jejíž prostřední dveře tvořilo velké zašlé zrcadlo. Stříbrný povlak na rubu jeho skla zažil své, vlastně by celou skřín možná úspěšně prodal někde jako starožitnost. No dobře, asi ne. Ale aspoň umýt a vyleštit by si to zrcadlo někdy zasloužilo.

Sáhl na kliku od bytu. Zvenčí opět dolehla další vlna kříku. David zaváhal. Udělal dva kroky zpět ke skříně.

Sáhl do malého šuplíku vedle zrcadla a vytáhl pistoli. S úšklebkem si ji schoval pod sako. Asi by mu k ničemu nebyla, ale už si zvykl ji nosit. Coby ministerský úředník měl speciální osobní povolení k držení zbraně, které je jinak přísně prohibované. Ale Davida by bez ní ho řada lidí považovala za pošetilce. Minimálně v téhle čtvrti.

Otevřel dveře na chodbu. Zívla na něj nevlídná temná chodba, neuklizená, stěny tagované jako záchody opuštěného zednického učňáku. Do obličeje udeří ještě těžší vzduch, který profukování pár rozbitými okénky nemohlo odtlačit pryč. Prostě se tu neuklízelo kdo ví jak dlouho a podél stěn se navršilo víc než jen chuchvalce prachu, který měl David doma.

Dveře výtahu byly přelepené páskou a výstražnou cedulí „NEPOUŽÍVAT smrtelné nebezpečí, nakažená řídicí jednotka“. David ale v tomhle domě už nic nevyvede z rovnováhy.

U sousedova bytu evidentně vykopnuté dveře, u kterých stály černé obludné postavy. Hromotluční ozbrojenci od hlavy k patě navlečení do neprůstřelných vest a mundúru tak, že z nich nekoukal ani milimetr kůže. Z černé helmy vykukovaly dva objektivy noctovizorů, po stranách hlavy jakási maličká kamerka a na druhé straně silné ledkové světlo, nyní našťestí zhasnuté. Kolem hlavy se blebaly hadičky dýchacích přístrojů, kabely různých přístrojů, které měli navěšené na mundúru zpředu i zezadu. Pancéřování připomínající chitinové krovky nějakého vymřelého černého hmyzu, ověšení výbavou k zásahu, na předloktích položené strašidelné půlpalcové karabiny s kolimátory.

Jakmile David otevřel dveře na chodbu, hned se k němu dva vrhli a jeden skenoval Davidovi zorničku miniaturním skenerem připraveným v mundúru nad levým zápěstím.

Z hloubi monstra zaznělo přídušeně a plechově „Co tu děláte?!“

David se nestačil ani leknout.

Ozbrojenec ale bleskově koukl na skener, který mu zahlásil Davidovu identitu, a lekl se. Rázem se jejich chování k Davidovi úplně změnilo a oba se stali velice servilními „Promiňte pane! Nenapadlo nás, že v téhle čtvrti potkáme osobu jako vy...“

David se usmál. Koneckonců, ten respekt zalichotí každému, co si budeme povídat. David je slušně konformně oblečený člověk, má lehce zvalený... ale stále je to oblek, který nenosí ta nevěřící lůza. Typický příslušník střední úřednické vrstvy.

David byl ale zvědavý, co tu zásahovka dělá „Místní šetření?“

Ozbrojenec souhlasně přikývl.

David zvědavě nahlédl do bytu „Řekněte šéfovi, že by mě zajímal výsledek. V sousedním bytě ...to člověk nezažívá běžně.“

„Jistě pane, vyřídíme.“ David se neobtěžoval formalitami rozhovoru. Otočil se a bez dalšího zájmu o situaci nebo ozbrojence pokračoval po schodech dolů.

Трети истребительный командир издал приказ. Четверо вооруженных
людей подошли к двери и впустили в квартиру. Третьи встал у порога,
издал приказ и начал стрелять по нападающим.

V sousedním bytě zatím probíhalo místní šetření. Pro Davida nezáživná a rutinní věc. Kdysi byl členem týmu, který pro taková vypracoval podrobnou metodiku.

Pro obyvatele bytu to evidentně tak nudné a rutinní nebylo. Malá dcera brečela a matka ji chlácholila, jako by jedno nebo druhé mělo nějaký efekt. Synek stál vedle a vyděšeně na to koukal. V koutech stáli tři černí ozbrojenci.

Dva inspektori v ušmudlaných oblecích rabovali šuplíky, vysypávali obsah všech skříněk na zem a cosi hledali.

Soused byl úplně obyčejný připešlý chlapík s bříškem, otec rodiny, seděl na židli v nevábně vyhlížejícím pokoji. Vyšetřovatel mu lísknul facku „My z tebe tu nenávisť a netoleranci vymlátíme! Kams to dal?“

Soused zavrtěl hlavou, že neví o čem je řeč.

Inspektor zklamaně vyvalil na zem obsah další skřínky „Žádný knížky. Žádný nepovolený věci. Připojení na černou sféru nemá. Nebo sme ho nenašli.“

Vyšetřovatel zuřil „Chceš říct, že s teroristama venku ne-

máš nic společného?“

„Nemam.“ Mlaskla další facka.

„Kafírský lži!“ vztekal se vyšetřovatel „Na manifestaci míru ses neukázal, kamery tě práskly!“

„Nebylo mi dobře.“ Omlouval se soused. Inspektor se znovu ušklíbnul.

Inspektor smutně komentoval situaci „Ale nic sme nenašli.“

„...ani sešit s nepřihlášenějma poznámkama? Nezdaněný nápady?“

Oba inspektoři zklamaně zavrtěli hlavou.

Jednoho z nich ale napadla spásná myšlenka. Něco, co je nepřijatelné samo o sobě „Ale výchovný programy nemá ani zaplacený, natož by na ně koukali. Nařídíme vazbu?“

Vyšetřovatel je šokován „Nesleduje státní zpravodajství v televizi? To je na odebrání dětí. Viděl bych to na paragraf o ohrožování mravní výchovy.“ Sousedku tím vyděsil k smrti „Ne, to ne!“

Dcera v jejím náručí začala ještě víc plakat. Synek se vyplekaně kouknul po rodičích, co to znamená. Soused ale jen se zoufalým a bezmocným výrazem odevzdaně čekal, jak to dopadne.

„Vlastně, jaktože máš jako bílej dhimini dvě děti? Máš snad výjimku?“ došla vyšetřovateli závažná nesrovnalost.

„Mám,“ špitnul soused, „sestra ovdověla bezdětná a ívéef jí úřad pro rodinu nepovolil, tak sme mohli mít druhý místo ní.“ Vyšetřovatel se zamračil. Sousedův postup byl legální, ale vyšetřovateli se to pranic nelíbilo.

ocuravauur h Tozyczouur hiczurur h szlgyw h w xuhxud.
hauho w d o r c z u s e t z a u h i t w x h z w a t a t e z w c a c z u i
o c r a u d u r . d u r c z h x c o u w c a c z u i t o u s a . h x h z e i d a
a w x h o d u h s u s a c z a u d u h u r w x u h a . t u u x h x h z e i d e t z
a w x h a u h x h z u u o u d d e t z t d u r c z i .

David vyšel před dům. Celkem mrtvá ulice na kraji vnitřního města, ale mimo rezidenční centrum. Tedy mrtvá pokud člověk nepočítá nesčetné toulavé psy a kočky brousící mezi hromadami pytlů. Lidí jen co bys na prstech ruky spočítal. V tuhle hodinu už podle nařízení Ministerstva správného životního stylu všichni zdejší rezidenti seděli na svých ergonomických židlích a během sepisování úředních zpráv upíjeli veganské bílkovinné koktejly, které úředníci fasovali jako benefit.

Mírný vánek k Davidovu nosu donesl hnilobný puch. Svaz odpadků byl kvůli všudypřítomným útokům fidájiů, nacionalistických xenofobních extremistů komplikovaná věc a mimo rezidenční centrum musí probíhat nepravidelně. Trasy i časy svozu byly generované matematickými rovnicemi tak, aby byly co nejméně předvídatelné. Práci popelářů od té chvíle neměli v zájmu utajení jak kontrolovat ani jejich nadřízení a tak se všude válely hromady odpadkových pytlů, často popraskaných a vysypaných na ulici. A na ulici také už léta straší vraky aut, které jejich majitelé kvůli dani z komunikací přestali používat, a pak je neodhlásili, aby nemuseli hradit poplatek za řádnou likvidaci.

I když pravda, někdy těžko rozeznat, šlo-li o odstavený vrak, nebo naopak vozidlo, které si majitel provizorně zabezpečil proti střelbě nebo střepinám granátů. Byla opatřená

masívními trubkovými chrániči, traverzami místo nárazníků, provizorním pancéřováním - plechy s průzory často nahrazovaly skla v oknech. Co ti lidé nepodnikli, aby se aspoň trochu chránili před běsnícími nacionalisty, to je hrozné. Povolení k vlastnictví auta mají tak jako tak jenom prověření spolehliví lidé, takže šlo vesměs o schválené úpravy.

Před domem stálo několik pitoreskních pancéřovaných a také už omšelých vozů, na nichž blikaly výstražné majáčky. Kolem nich zevlovalo několik dalších ozbrojenců zásahové jednotky, která nahoře jistila bezproblémový zásah vyšetřovatelů proti skrytým xenofobům.

Davidův příchod je přiměl k akci a ty obludy zaujaly střelecké pozice. Prvnímu z nich David rovnou ukázal svůj průkaz. Ozbrojenec po pohledu do průkazu mávnul rukou a zrušil poplach svých lidí.

David by samozřejmě dávno měl nárok na slušné bezpečné bydlení v rezidenční čtvrti, ale držel ho tu sentiment. Nejde jen o to, že byt dostal po rodičích, kteří ho spláceli půlku života. Ale prostě tu vyrostl a cítil se tu doma. A nezměnilo se to, přesto, že od dob, kdy byl malý kluk, se ulice a celá čtvrť proměnila k nepoznání.

Přijíždělo rachotící vozidlo. Bylo na něm trochu méně železného šrotu než na vozidle zásahovky, ale také bylo zřetelně dovybavované na nevlídné zacházení a občasnou okolní střelbu. Davidovi ho dali k dispozici, aby jeho cesta do kanceláře byla méně zábavná, zato bezpečnější a rychlejší. A když bylo třeba, řidič pustil modrý majáček a ono to vždycky zabralo. Davidův řidič zastavil a David vystartoval k pancéřáčku rychlými kroky a hupnul vedle řidiče. Divokou jízdou se vozidlo vyřítilo pryč jen co za Davidem bouchly těžké zvenčí zesílené železné dveře.

David vešel do velké kanceláře. Několikrát přebudovávaná
ratejna, které se říká openspace. Teď se změnila v potem
čpící pařeniště.

David vešel do velké kanceláře. Několikrát přebudovávaná
ratejna, které se říká openspace. Teď se změnila v potem
čpící pařeniště.

Zašlé stěny. Na stolech stohy papírů, podél stěn karto-
téky s papíry, na závěsech pod podhledem volně visící kabe-
ly. Všudypřítomné stopy po někdejších zasíťování a po výpo-
četní technice, která dávno zmizela. Její zaprášená torza se
válela na hromadě v koutě, odkud je po jejím vyřazení před
lety nějak zapomněli vyhodit, a zapominání se změnilo ve
zvyk. Prostě tam zůstala a stala se inventářem polykajícím
prach a vzpomínky.

Kolegové byli zpocení. Kdo mohl něco svléct, udělal to.
Rozepnuté košile, po stolech se válela, odložená saka.

Vedro. Nepříjemný stojatý suchý vzduch, ve kterém
člověka za chvíli skolí pěkný bolehlav.

David se po příchodu leknul a zalapal v tom vedru po
vzduchu. Je to proti etiketě, ale musel si také rozepnout
knoflíček na košili a sako hodil přes rameno.

Zamířil k řídicí jednotce na zdi. Pustil se do datlování
příkazů a tůkal na tlačítka s šipkou dolů. Výsledkem byl
vztyčený prostředníček, který na něj začal blikat na displeji.

Davida to naštvalo „To už i tady?!“

Kolegové smutně přikyvovali.

Otlé prasátko Ralf, šedivý úředníček, bez vlastní

osobnosti, s charismatem prezidenta Evropské unie si Davida velmi považuje „Fidájové... v řídicí jednotce nastavili plnej výkon topení.“

David zavrtěl hlavou. Copak musí všechno řešit on? „Tak otevřte okna, ne?“

Ralf smutně zavrtěl hlavou „Nakazili řídicí jednotku pro celej barák, nic tu neběhá.“ Davidovi došlo, že tedy ani okna nelze otevřít. Všichni s pochopením sledovali, jak David zuří u nefunkčního ovládání.

David se rozhlédl po kanceláři „Starej prej zuří, kvůli to-muhle?“

„To taky,“ vysvětloval Ralf „hackeři mu zablokovali snad všechno. Nejhorší je, že sme mu v pondělí odevzdávali ty výsledky, kde bylo centrum hlášený jako bezpečný a teroristi evidentně maj nákou veš i tady. Měls ho slyšet, když sem ráno vletěl. Křičel, že kdo neprokáže oddanost víře, patří ke zdi.“

David pochopil, že je to vážné „To znamená, že vyřadili všechny bezpečnostní mechanismy?“ Ralf smutně přikývl „Starej se bojí, že se děje něco víc.“

„Možná má pravdu, jestli ovládli celej barák, tak maj záznam i z kamer na záchodech,“ obává se David. Když byly před dvěma týdny oslavy Míru k příležitosti výročí příchodu ímámů Kásima a Mechtada, které pozval tehdejší pohanský vládce Svatopluk, vyhrožovala šurta problémy. No, a je to tu. Zablokovaná klimatizace v celým úřadě.

David s úšklebkem vybědl Ralfa „Měl bys o tom napsat. Aby lidi věděli, že makáme a bezpečný město je pro nás důležitý. A ukaž přitom na všechny ty potíže, se kterými se musíme potýkat.“

Ralf si smutně vzdychnul „Já už se vyčerpál měsíční

kvótu znaků, kterou můžu psát veřejně.“

„Zkusím se přimluvit u šéfa,“ křísil David jeho naděje „seš přece loajální úředník a tvý příspěvky hodnotí cenzor vždycky kladně, měli by ti jí zvednout,“

„Díky moc.“ Z Ralfova hlasu byla cítit nehraná vděčnost. JByl nadšený a Davidovi přimluvy si cenil. David prošel kanceláři a vstoupil do uzavřeného salonku.

Zasedačka, na tabuli papírové plachty, mrtvá projekční technika odložená v koutě. Leia hustě popisovala jakési křivky u clipchartu.

Prezentovala jakási zjištění. Na plachtě zakreslené složité grafy a čísla „...analýza chování tý skupiny ukazuje, že je tu vysoká korelace..., koukněte - lidi, který nesledují žádný z pozitivních televizních stanic a kafiři s nejistým poměrem k režimu. Tady navíc vidíte, že sou kontakty s černou zónou.“

Ralf, který vešel s Davidem, se zarazil nad tím konstatováním „Chceš říct, že ty lidi sou v kontaktu s fidájema?“

Leia smutně pokrčila rameny.

Někdo z posluchačů se na Leiu obrátil s dotazem „Co kamery?“

„Kamery proti domácímu násilí v bytech jsou čím dál víc problémový projekt. Mohli bysme lidi chránit před spoustu věcí, ale čím dál víc selhává technika,“ smutnila bezradně Leia „nestihá to infrastruktura, věčný sabotáže niče optický kabely, kterejch je už tak málo i pro armádu. Někteří lidi to nechápu a kladou odpor, systém přenosu dat trvale vypadá...“

David se obrátil na Leiu s dalším dotazem. „Nevíš, jestli pokročili na tý rezonanci? Negativní emoce by se přece daly

mapovat em-erkem, ne?“

Leia zavrtěla hlavou „Nikde v podvědomí jsme fidáije nenašli. Jde to pomalu...“ Všichni přikyvovali. „Zatím aspoň mapujeme četnost sémanticky správného vyjadřování. Například jestli lidi používají pojem Ochránci zákona nebo Policie. Jestli se nepřátelské názory opravdu nazývají extrémistickými, lidi neřikaj povstalci, ale správně teroristi a podobně.“

„Je to důležité?“ přerušil ji hlas z pléna.

„Rozhodně!“ rozmáchla se Leia. „Když něco pojmenujete, dáte tomu charakter a ovládnete to.“

„To zní jak magie“ snažil se to pochopit David.

„Ale funguje to. Přes sémantiku ovládneš postoje.“

Leia pokračovala „Pracujeme dál na tom programu monitoringu, jestli lidi sledujou doporučený programy a filmy, ale zatím málo výsledků. Nějaká netolerance, tu a tam negativní myšlenky... to posíláme dál, aby to řešila šurta.“

Najednou sem zvenčí dolehla střelba. Všichni sebou instinktivně škubli. Rozeřvaly se sirény a rozblikaly výstražné majáky. Vše se najednou proměnilo. Utahané, upoceně a zaprášené kanceláře zachvátila panika. Všichni vyskočili od stolů, a tak, jak jistě několikrát cvičili, běželi do krytů. Každý věděl, kde je za této situace jeho místo.

Na chodbách se vyrojily hlídky černých ozbrojenců zášahovky.

David rychlým krokem vyrázil ke schodišti. Dveře výtahů oblepené výstražnými páskami a známou výstražnou cedulí „NEPOUŽÍVAT smrtelné nebezpečí, nakažená řídicí jednotka“.

Dav úředníků pracujících v budově se hrnul dolů po

schodech jak kaše přetéající z hrnce. David se přidal, ale měl na mysli důležitější cíle, než se schovat někde v železobetonové kapsli.

Procházel chodby, místnosti krytu, míjel konečně otevřené železné dveře. Osazenstvo budovy se sem tlačilo. Černě odění ozbrojenci ze zásahovky mezitím pobíhali a mířili v opačném směru ven.

Houstnoucí tlačence. Vzduch, že by se dal krájet, hukot vzrušených hlasů, který je občas překrytý něčí hlasitou instrukcí, jež proudy lidí usměřňuje do správných chodeb a schodišť.

David to vnímal, ale na rozdíl od většiny ostatních si šel za svým. Protlačil se mezi dvěma ozbrojenci „Musím zajistit dokumentaci.“

Ozbrojenci kývli, že rozumí, oč jde, a jeden z nich Davida mlčky následoval s puškou připravenou k palbě.

Otevřeli těžká pancéřová vrata, která odolají i mohutnému výbuchu, a ostrou chůzí se pustili spojovací chodbou osvětlenou pouze záložními červenými ledkovými bludičkami lemujícími podlahu.

Vylidněnou chodbou se rozléhaly jejich rychlé kroky. Vzduch tu byl sice stejně stojatý, ale teplota zřetelně nižší a někde se tu zapomněl dokonce i nějaký kyslík.

David se věcně otočil na bezejmennou postavu v černém pancéřování „Zabezpečili archiv?“

Plechový hlas zevnitř mu stroze odpověděl „Pokud vim, je tam Sigi se svým komandem.“ David spokojeně přikyvuje.

Procházejí dalšími železnými dveřmi nadepsanými Archiv. Za nimi stojí dvojice jiných vojáků.

David se přímo ptá na šéfa sekce „Vrchní ředitel

Haatan?“

„Je u sebe v servru. Tady je klid, pane“ zahlásil velitel skupiny. To Davida uklidnilo. Pokračoval dál, vojáci zůstali.

Haatan byl zvláštní pavouk. Vypadal, že je odstřižený od všech ambicí, intrik a sporů a jenom si něco kutí v Archivu. Vědělo se, že v něm schraňuje netušené množství dat a to včetně vylhaných demagogických a nepřátelských spisů, které už snad zmizely ze světa. Tedy kromě Archivu. I když David nikdy nepochopil, co lidi v některých z nich vidí, když je jasné, že v případě takzvané Bible a dalších heretických spisů jde jenom o podvržené plagiáty a apologety Proroka.

Podle Hasmeda by se Archiv měl prostě zničit, tyhle věci by se neměly uchovávat ani ke studijním účelům nepřítele. David si nebyl jistý, jestli je tenhle spor o Archiv příčinou nevráživosti mezi Hasmedem a Haatanem, nebo naopak ta nevráživost vede Hasmeda k chuti rušit Archiv.

Kupodivu i Haatan evidentně měl vlivné zastánce v nejvyšších kruzích, protože zatím Archiv fungoval dál a dokonce rozšiřoval nějaký depozitář. A i když vztahy mezi Davidovým šéfem a Haatanem byly na ostří nože, David si dokázal vybudovat pozici, že byl, asi jako jediný z Hasmedova úřadu, dobře přijímaný i Haatanem. Dokonce měl pocit, že Haatan se k němu chová s určitým nádechem přátelství. I když, člověk by si u pavouka jako Haatan neměl příliš osobně brát jak negativní, tak pozitivní věci. Každopádně David měl u Haatana vždy dveře otevřené a oplácel mu to třeba i tím, že lidé z Davidova týmu kolikrát pomohli Haatanovi, když byl Archiv v problémech, nebo, jako je tento případ, David automaticky zařazoval Archiv do zóny nejvyššího stupně ochrany, takže speciálové chrání nejen Hasmedův úřad, ale i Archiv.

Ani nevěděl, proč to dělá. Ale asi ho bavilo udržovat tyhle širší dobré vztahy. Možná je to také trochu zjištěné a sliboval si, že až někdy bude chvíle času, přemluví Haatana, aby mu nějaké ty zajímavé kuriozity ukázal. Nejspíš sám Haatan se rád pochlubí - možná že se o radost ze svých pokladů nemá s kým podělit.

Možná by to David neměl oddalovat. Řeknu Haatanovi, jak jen bude chvíle, to je dobrý nápad pomyslel si.

Vstupoval do dalšího okruhu chodeb a otvíral další pancéřovaná dvířka vedoucí do úzké chodbičky. Dýchl na něj božský chládek. Celý Archiv byl přes přísné předpisy o zacházení s energií pečlivě utěsněn a reliktní klimatizací udržovaný ve vychlazeném stavu. Prošel úzkou chodbičkou a otevřel dveře nadepsané Velín archivu.

Do nosu ho udeřil zápach spálené bužírky i vyhořelých elektronických obvodů. Je to samozřejmě lepší než pach některých kolegů z ekologických důvodů odmítajících sprchu, ale bylo to stejně varující. U několika běžících počítačů stál Haatan a cosi nastavoval. Jeden z rackových stojanů v koutě místnosti byl hořelý, stejně jako očázená stěna kolem něj.

David obhlížel situaci „Tvý poklady jsou v pořádku?“

Haatan přikyval. Opravdu vypadal jako hodně nekonformní podivín žijící si ve světě odstřiženém od reality stejně jako členové vlády.

„Jo, zkoušeli to už nad ránem. Kluci všechno natvrdo odpojili od sítě. Naštěstí. Kdyby byli pomalejší, všechno to shořelo, někdo dokázal na síť napálit vysokofrekvenční tři kilovolty.“

David to uznale ocenil „a spodní archiv?“

Haatan se lišácky usmál „Už tejden zalítej směsící bojovějch plynů. Tam se fakt nikdo nedostane.“

David ho plácnul po rameni „Skvělá práce.“

Haatan se usmál. To mu přece David nemusí říkat, ví to.

David se zadíval do změní výpisu kódu na obrazovce „Víme odkud to přišlo?“

Haatan smutně vrtěl hlavou „fidáijové, řek bych. Jako vždycky. Stupňuje se to.“

„Hasmed prej čeká něco velkého“ prohodil David tak napůl pusy.

„Jo, to jo,“ souhlasil Haatan „řek bych, že to přijde.“

David zamířil zpátky nahoru, stejně jako většina ostatních. Ve vzduchu byly kromě cítit zpoceně obavy. Ale sirény už neřvaly, zásahovka neběhala kolem s nataženými samopaly, činnost většiny úředníků se vracela k normálnímu předstírání práce.

Do kanceláře přicházeli i Davidovi navracející se kolegové. David pozoroval Leiu, která trošku kulhala „Seš v pořádku?“

„Jasně, jenom sem blbě došlápla.“

David na ni kouknul podezíravě. Skvělá kolegyně, pracovitá, obětavá, snad tu nohu nepodceňuje.

„Zavolal bych na vedení, máš nárok na doktora.“

„Já vim,“ usmála se na něj „ty se o nás všechny vždycky postaráš.“

„Jinak... skvělá práce, ta analýza, děkuju!“

Leia se Davidovi zadívala do očí „Já děkuju, žes mě zaměstnal.“

Přerušil je tajfun. Kancelářemi jako blesk doslova prolétla stopadesátikilová obluda Hasmed vypadající jak anděl z kázy. Řval přitom snad ještě víc než předchozí sirény.

„Svině! Chci je živý! ...Davide pod' za mnou!“

To vůbec nevypadá na přátelský pohovor. David tedy s obavami záměřil za Hasmedem do jeho kanceláře.

Přepychová kancelář, masivní dřevěné regály, kožená sedačka, těžký mohutný stůl. Hasmed sebou kecnul do hightech židle, která se pod jeho váhou zhoupla nazad a pak měkce vrátila zpátky. David si sedl proti němu.

Hasmed byl hřmotný snědý chlap, který vyplňoval nadstandardní porci prostoru. A to nejen svou vrozenou tělesnou konstitucí. Viditelně si dával záležet na pěstování maskulatury v posilovně a současně na pěstování svého kynoucího břicha. Oblečený s buranským nevkusem, kterému dominují velké zlaté řetězy, náramky a nejrůznější talismany z masivního zlata odkazující na Fatimu či jiné náboženské motivy. Jejich výběr a skladba nepřipouštěla pochyb o tom, že neměl nejmenší tušení, co vlastně symbolizují. Protože ve skutečnosti symbolizují především jeho moc.

Hasmed byl rozzuřený na práh nepřičetnosti „Je to tvoje vina! Ty lidi si zvykli bejt laxní, to co se stalo v noci s řídicí jednotkou, je neomluvitelný. Jak to, že ste už ráno nevolali armádu? Ale o tom nemluvíme poprvé, co?! Odbor prostě rozpustíme.“

Davida to vylekalo, ale Hasmed valil svůj vztek dál „Copak sme nějakej zaopatřovací ústav. Si zvykli na víajpí byty úředníků Ústavu pro harmonizaci? Tak si odvyknou!“

David zkusil Hasmeda uchlácolit „Haatan stihnul včas odpojit všechny archivy, sice nás trochu paralyzovali, ale žádný větší trvalý škody...“

Nestačil dořict, Hasmed začal řvát ještě víc než předtím, pokud to akustické normy připouštějí.

„Jaký větší trvalý škody by si asi chtěl? Že mi unesli dce-

ru, je málo?“

To Davida ohromilo.

„Ty zmetci se nabourali do komunikace a věděli, že sem jede! A dostali se až do centra.“

Davidovi ujel výraz zděšení „Do háje!“

Hasmed na stůl položil vytištěnou fotku Sofie. Zasněný výraz v blankytně modrých očích, jemné rysy. Něco mezi lesní vílou a princeznou.

David se na fotku zadíval a hledal slova, jak Hasmeda povzbudit.

Hasmed ztlumil hlas, aby se to moc nerozléhalo a bylo cítit, že v hlase má dojetí. Najednou se úplně změnil. Ze zuřícího býka tu byl raněný otec, který má obavy o své dítě. Zlo-
meným hlasem, skoro na hranici pláče komentoval fotku

„Unesli jí... fidáíjové jí unesli.“

Davida to vyděsilo ještě víc, ale než něco řekl, Hasmed ho zabrzdil „S tím nemůžu úkolovat šurtu. Ne že bych tam neměl kontakty, ale ...jak můžeš vědět, komu věřit?“

David zaraženě proháněl myšlenkové závity, aby v nich vydlobal, co poradit. Ale Hasmed nabíral znovu pomalu svou původní tvrdost „Ale já vim, na koho se můžu spolehnout. Tobě záleží na tom, aby tvoji sestru nevyhodili z bytu, aby Ralf měl z čeho splácet půjčku, a dost jinejch věcí, ne?“

David se polekal, co tím Hasmed myslí „Já sem jenom úředník pane... já nejsem detektiv...“

Hasmed byl najednou zpátky tvrdý a neúprosný „Právě proto. Ty se tam dokážeš dostat. Prostě jí v pořádku přivedeš zpátky. Než jí ublížeš.“

Pytel cementu by na Davidovu hlavu nedopadl větší vahou.

Handwritten text in a cursive script, likely a historical document or manuscript. The text is written in a dark ink on a light background and is arranged in several lines. The script is dense and difficult to decipher without specialized knowledge of the language or dialect used.

Přítmi, hluk, zakouřeno, že nebylo vidět na krok. Těžká vůně haše se valila prostorem. Dým byl tak intenzivní, že by se dal porcovat a prodávat, a krom toho poskytoval všem přítomným dokonalejší soukromí než kdyby tu stály teflonové paravany. Ono dál než na metr, natož k sousednímu stolu, nikdo nedohlédl.

Samozřejmě, že i haš byl ilegální, ale od doby, kdy byla před lety zavedena přísná prohibice, se haš a konopí vůbec staly oblíbenými a hlavně celkem tolerovanými. Na rozdíl od chemických sajrajtů všeho druhu.

Ministerstvo správného životního stylu dělalo, že o existenci nebo minimálně reálné podobě těchto podniků ani v nejmenším netuší, a všichni vzali na vědomí, že mimo ně je kouření přísně zakázané a přistižení zločinci nerespektující Zákon jsou internováni do pracovních táborů.

David věděl, že i policie je dobře informovaná, kde se nacházejí velké pěstírny, ale ustálil se modus operandi, že velkoproducenti odvádějí naturální dávky odpovědným důstojníkům, a šušká se, že i některým vlivným lidem z vládnoucího klanu. A tak se všichni tvářili, že nic takového jako haš snad ani nikdy neexistovalo. O drobném ilegálním pěstování doma ve skleníku už se nemluvilo vůbec. Výroba alkoholu totiž paradoxně byla mnohem komplikovanější a její

zákaz šel mnohem snáz uplatnit než se popasovat se zákazem kanabisu.

U stropu se líně otáčel velký předpotopní ventilátor, který nejspíš pamatoval vznik vesmíru.

David se Samem seděli v koutě a sharovali obrovský bong, od kterého se vždycky vyvalil další a další dým. David se snažil udržet nad konzumací kontrolu, ale jeho společník nasával tak plnými doušky, jak to jenom bylo možné.

Od vedlejšího stolu cvrlikala trvalá zvuková clona chichotu několika mírně načatých dívek. Sam se zhluboka nadechl a s pocitem evolluční převahy si povzdechl, „Na ženský společnosti není nejhorší, že všechny furt mluvěj argotem, kterýmu nerozumím. Ale že všechny furt mluvěj.“

Sam byl svalnatý mastodont, žádné vlasy, trochu odulá tvář. Pomyslet si, že Sam vypadá trochu jako buran, člověka nutilo k definování si pojmu buran. Nešlo nevidět metrák a čtvrt v benchpressu. Kupodivu Davidův kamarád. Nepřekvapivě policajt. Tedy bývalý. Párkrát se mu přihodilo, že při zákroku praskalo víc kostí, než liberální předpisy povolovaly. Pro Sama to nikdy nepřestalo být křivdou, protože když člověk vyrazí mimo rezidenční čtvrt, chce to rozhodně flexibilnější pravidla, než ta, která kdysi vtělili do služebních předpisů.

A koneckonců, chtít po Samovi čtení předpisů, je protimluv v každém jednotlivém slově onoho obratu zvlášť, natož dohromady.

Koukal na list papíru s fotkou Sofie „Celkem pěkná kunda. ...docela sjízdná. I když... na muj vkus taková moc intelektuální“ Sam zavrtěl hlavou „jak má někdo takhle chytřej pohled, to je mrd na hovno.“

David se chytl za hlavu „Dyt' je to Hasmedova dcera!“

Sam přikyvoval „No tak to už vůbec nejde dohromady. Takovej zmrď a tohle jeho dcera? Tý bych se vyhnul!“

„Na tom se shodneme. Až na to, že já se jí nemůžu vyhnout, musím jí najít, páč je v pěknym průseru.“

„V průseru seš ty, chlape!“ vyhodnotil Sam situaci.

„...mi teda řekni, co mam dělat. Copak já mam nějaký kontakty na černou zónu?! Nevíš jak se tam dostat?“

Sam se zatvářil tajemně.

„To bejvalo. Fakt ne. Vod toho ruce pryč.“

David se ale nedal odradit „Ty bys to jako kšeft nevzal?“

Sam vrtěl hlavou „Kdyby šlo do tuhýho, tak ti helfnu, ale tohle já dělat nemůžu, spousta lidí mě zná. I šurta by se to hned domákla. A já bych někomu z těch zmrďů přerazil pazouru a zas by se to řešilo...“

Davidovi to bylo úplně jasné. Je potřeba správně definovat motivace. „Myslím, že tady by ses nemusel bát. Vysvětlili bysme Hasmedovi, že sis pučil chlapa, co ublížil jeho dceři, a myslím, že zrovna Hasmed by si od tebe s gustem nechal sepsat, cos mu proved. Hele, když zpřerážíš hnáty těm, co mu unesli dceru, to by sis u Hasmeda vlastně dost šplhnul. Kdo ví, třeba ted' bude chtít vyměnit velitele gardy za někoho vostřejšího...“

Sam zaváhal „...no... jedině tak.“

ovžec ydud wa excewud rufawš wšcewudcz etallowdudowud
wa celur h wšowuš acz dšhdžec dowsur? do ciez cžrudž.
wašhdžec hšcewšcewud etcecewud džawš a et wš ud
wšhdžeccz wšwšud. Naw cz wšhdžec etwšhdžec
wšawšofczwšcz wšwšcew a wšhdžec etwšcewofaw waccz
wšawšofczwšcz?

Další šedé ráno. Přes špinavá okna se draly matné paprsky světla. I smog z odpadu hořícího na předměstí byl ten den snesitelnější.

Zvenčí do bytu doléhalo muezzínovo volání k modlitbě.

David se s odporem k pošetilé činnosti probouzel a protřel si oči.

Kouknul na stolec - tam se válela řada jemným písmem popsaných papírků a sešitků, podobně umolousaných a evidentně používaných. A mezi nimi různé dlouhé obyčejné tužky. Vrchní papírek vzal do ruky a dlouze se na něj zadíval a přemýšlel o obsahu. Strčil si ho do kapsy než doklady a zvedl se. Pak se rozmyslel, papír znova pozorně přečetl a snažil se zapamatovat si obsah co nejdůkladněji. A papír pečlivě odložil na stolec a zatížil ho špinavým talířem, který tu zůstal od bůhví které večere z předminulého týdne.

Doploužil se ke kávovaru. Bohužel ten má na displeji výhrůžný piktogram, ze kterého bylo Davidovi jasné, že něco asi tak úplně nefunguje.

Otráveně se oblékl a vyšel z bytu.

Jen co zaklaply jazyčky zámku, padly Davidovi do oka dveře k sousedům.

David přistoupil blíž. Byly provizorně vyspravené prkny. Hlasitě na ně zatůkal. Po chvílce se otevřela malá škvíra

a ozval se soused.

„Jo, to ste vy... já se lek.“

Znělo stěhování nějakých kusů nábytku a odstraňování barikády za dveřmi, až se dveře otevřely trochu víc. No dobře, tak asi na třicet centimetrů. Ale to stačilo, aby se David mohl protáhnout do předsíně. Byt vypadal trochu jako by soused právě sanoval následky zemětřesení. Tedy, bylo to jen malé místní šetření vedení pro podezření z negativních myšlenek a nedostatku pozitivní tolerance. Otázka je, jestli zemětřesení by po sobě nezanechalo menší spoušť.

„Mír s váma sousede!“ pozdravil ho David.

Na sousedovi byla vidět včerejší hlasitá a jednostranná debata s vyšetřovateli - monokl, zavázaná ruka, nateklá tvář. „Vypadám jako strašák, ale to si nevšimněte, na doktora nemam poukaz, tak se snažim nák dát dohromady sám.“

David se trochu ztišil „Du se zeptat úplně neslužebně, nebojte... i když mam teda asi divnej dotaz.“

„No jestli budu vědět, rád vám poradim.“

Protahli se úzkou předsíní, která sloužila i jako skladiště. V bytě bylo evidentně víc věcí než prostoru a některé fyzikální zákony tu nešly brát doslova.

Sedli si v maličké kuchyňce ke stolu.

Nad stolem se na zdi mihotal obraz jakési přihlouplé es-trády. Davida potěšilo, že aspoň někdo sleduje program, který jejich úřad připravuje „Jak se vám to líbí?“

Soused nejdřív nechápal, o čem je řeč, a pak mu svitlo „Jo ten blbákov? Já vůbec nevím, nesledujem to. To se nedá.“

David se zarazil „Aha, já myslel, že jo, když to tu běží.“

Soused vrtěl hlavou „To si nedovolim vypnout, voni by to

poznali a já nechci mít další voplejtačky.“

David si uvědomil, v jak jiném světě se ocitl.

Ve vedlejší místnosti sousedova žena uspávala dítě a vyprávěla mu pohádku. David se zaposlouchal. Soused postřehne Davidovo soustředění a odvedl jeho myšlenky na jiné téma. „Chcete udělat něco k pití... dokud jde proud?“

„Díky, já se stejně jenom přišel poradit.“ David se opatrně rozhlédl a pokračoval polohlasem „Potřebuju vyjednat něco ...soukromýho a vede to do černý zóny. Jenže netuším, kde je hledat.“

Soused se polekal „S tím nechci nic mít! Nezlobte se. Já žádný kontakty nemam, sme úplně vobyčejný lidi. Nevim, proč ta kontrola včera řádila... jestli mě někdo udal, protože si třeba dělá zálusk na muj flek ...ale s těma já nikdy nic neměl! Musej bejt někde mimo horní město, ale to ví každej.“

David vytahl papírek a špačkem špatně ořezané tužky na něj zapisuje poznámku Mimo horní město?

Soused ho sledoval „Vy píšete tímhle písmem...? vlastně já zapomněl...“

Davidova otázka udivila „Vy ne?“

Soused rozhodně zavrtěl hlavou „Chraň Bůh! Podle nařízení používáme piktogramy. Ani děti už to neučim, eště by je člověk dostal do průšvihů.“

David poslouchal a znovu si ověřil, že tohle je jiný svět, než který zná.

Najednou všechno zhaslo a byt se ponořil do matného příšeří, protože do sousedova bytu moc nesvítlo ani za plného slunce, natož v takhle pošmourném ránu.

David to polekalo. Ale soused je v klidu a vysvětluje „dyk to říkám... u nás de ráno proud od šesti do osmi.“

„Tak málo?“ nevycházel David z údivu.

„No... ještě od šesti do osmi večer.“

David zalovil po kapsách a vyndal balíček. A pak druhý.

Soused je zvědavě zblízka prohlížel v šedých záblescích zbytkového světla. A pak polohlasně vykřikoval nadšením „Sušený maso? Léky? ...to je poklad! Dano, pod' se podívat!“

Sousedka odložila spící dítě a nesměle šla blíž. Ale, když viděla balíčky, nadšeně se pustila do jejich prohlížení.

„Jako malej ještě pamatuju lékárnu, ale od doby, co sou lístky na léky jenom pro pravověrný...“ komentoval Davidovi svoje nadšení „Když máte děti, tak to jinak sháníte na černym trhu...“

Sousedka mezitím mlčky prohlížela Davidovy dárky a viditelně měla radost. Uprostřed radování se ale zarazila a podezíravě koukla na svého muže „Neudělal si žádné průšvih?“

David ji uklidňoval: „To je schválenej bonus, můžu vám za úřad dát certifikát, že odpovídá normám, samozřejmě splňuje rituální standardy i předpisy Komise.“

„Rozumějte manželce, nám rozdělovna dost hlídá podíl cukrů, tuků, bílkovin... no, ve finále se ten hnus vlastně moc nedá jíst.“

Davida to překvapilo: „To vám Státní rozdělovna potravin nedodává suroviny určené dietologickou komisí?“

Soused se hořce zasmál: „Státní rozdělovna potravin rozděluje podle úplně jiných hledisek, než co kdo potřebuje. Táta říkal, že prej se kdysi jídlo i volně prodávalo, jenže prej to zrušili, protože lidi nejedli podle optimalizovanejch tabulek,“ zasnul se soused nad pohádkami svého dětství.

„Kerej ste ročník?“ vrtěl David udiveně hlavou.

„Kvůli tý lékarně? Já sem devatenáct, v říjnu.“

David příkyvoval „To sme skoro stejně starý, já sem jednadvacátej, ale vy ste tu nežili vždycky, že ne?“

Sousedka Dana se dala do vysvětlování „Ne. Jsme tu jenom chvíli, ale muj strejc tu žil a úřady nám dovolily se sem po něm nastěhovat.“

„Tomu rozumim, mně se vocud' taky nechce. I když ted' mi nabízej služební... ale já tu vyrost, nějak mi to tu drží.“

„Ale vy nemáte děti, že ne?“ vyzvíдалa sousedka.

David rozpačitě zavrtí hlavou „To sem nějak eště nestih. Mam teda docela slušný postavení. I když v pětačtyřiceti, to se asi čeká, ne?“

Soused si smutně uvědomil realitu „No, to sem zase nestih já.“

David se nad tím zamyslel. Co to jeho dobré postavení vlastně znamená. Dělal na řadě projektů, které ho zcela pohltily a vyčerpaly, ale mohl by se výsledky kteréhokoli z nich pochlubit? Jsou příliš těkavé, nehmotné, neu-chopitelné. Těžko by někdo na světě mohl říci, že mu právě Davidova práce něco přinesla. Ale přesto ji udělal! Soused má rodinu, jaké vztahy kolem sebe má David? O rodiče přišel už jako malé dítě. S žádnou dívkou to nikdy nedotáhl dál za hranici naprosté povrchnosti. Nebyl na to čas, ani chuť, možná ani energie. Pro kolegy kolem sebe se sice stal opěrným bodem, synonymem nepostradatelnosti, ale je opravdu tak nepostradatelný? Chodili by brečet k někomu jinému a možná by konečně své problémy museli začít řešit sami.

Proběhlo mu hlavou, že je asi opravdu výkonný a spolehlivý a že ve svém zaměstnání výborně funguje. Stejně jako toustovač, lednice nebo kávovar. Možná ještě lépe. Ale je tohle smyslem jeho existence?

schválil cíl i trasu a během jízdy bude kontrolovat, jestli se neodchýlí od schválené trasy. Kdyby se tak stalo, vypnul by se motor a auto zastavilo.

Zavedení tohoto mechanismu bylo významným krokem, který přispěl k celkové bezpečnosti. Policie získala instntní kontrolu nad pohybem všech vozidel a tedy je nebylo možné ukrást. Navíc by vám neschválili cestu místy, kde hrozí významnější riziko nebo je dopravní zácpa. Nehledě na rozumnou bezpečnostní kontrolu pohybu všech lidí na silnici.

Po nastartování stroj zasmrděl směsí benzínu a mazutu a několikrát nadskočil plechovým rachotem. Elektromobily skončily s haváriemi velkých elektráren před mnoha lety. Bengál, který Davidovo vozidlo ztropilo, vylekal pár lidí, kteří procházeli nedaleko, protože zvuk nápadně připomínal kulometnou palbu, jejíž štěkot nesoucí se ulicemi ještě leckdo pamatoval. Přídavné plechování jen tak tak neupadalo a neuteklo v hrůze před řachtajícím motorem, ale pak se ta věc přece jen dala do pohybu.

Davidovo pojízdné obludárium proskákalo ulicemi a ocitlo se ve čtvrti, kam by člověk jen tak nezašel. Motor před jedním z ošuntělých domů vydal zvuk zdechnutí, a auto se zastavilo. David měl natěšší zkušenost, že zatím vždy i poté znovu nastartovalo, tak se o zlověstnost heknutí při zhasínání motoru nestaral.

Místo toho opatrně sledoval, jestli někde neuvidí podezřelý pohyb, který by představoval nebezpečí.

O kus dál se poplakovala parta nějakých výrostků, ale Davidovi nevěnovali pozornost, tu a tam šlo překvapivě pár lidí po chodníku. Tenhle kout města evidentně nebyl tak opuštěný, jak stálo v úředních záznamech.

Kouknul nahoru: Stíny, které po fasádách kreslilo šikmé

zapadající slunce, ale jinak nic nebezpečného.

Když tu kolem partičky procházela mladá žena, která se nějak zapoměla pořádně obléci, či co. V šatičkách dávno vyšlých z módy a odporujících vyhlášce o veřejné mravnosti. A hlavně, co, proboha, dělala sama na ulici. Jakoby nevěděla, že je na to paragraf.

David neslyšel, co se tam řeší, partička i žena byly naštěstí dost daleko, ale jenom sledoval děj. Kluci se do ženy nejspíš naváželi a pak se pokoušeli ji odtáhnout přč, asi aby na ulici dál nepohoršovala. Ona je tloukla taškou. Někdo z nich jí strhával sukni. Jenže vtom z domu vyběhli dva místní chlápci, zřejmě otec se synem a pustili se do nich. Následovala nefalšovaná pouliční rvačka, ke které se sbíhali lidé.

David využil toho, že pozornost celé ulice je zaměřená někam jinam. Vyskočil z auta, zamkl ho a zrychlenými kroky zamířil k jednomu domovním dveřím. Rozrazil je a vrhl se do schodů.

Zaklepal na dveře jednoho z bytů. Rozhlížel se kolem. Dům vypadal trochu jako vybydlený skvot. Ale živočišný rej znící všude kolem říkal, že není a naopak tady se čile žije.

Dveře do bytu vypadají, že párkrát odolaly útoku Hunů, byly několikrát opravované a pomalované tagy.

David klepal znova. Dveře se pomalu a opatrně otevřely. Ze škvíry překvapeně zíral dredatý napůl oblečený, bohémsky vypadající usměvavý bezelstný chlapík.

„Kde ty se tu bereš?! Tady?!“ zazubil se na Davida Dín.

David se na obyvatele bytu usmál. Dín vypadá stále stejně „Potřebuju s něčím poradit a nemoh sem volat...“

O patro výš se ozval strašlivý povyk. Jakási italská manželská hádka tam přetekla z bytu na chodbu. Přes strop

proznívalo, jak na sebe jakási dvojice hystericky řve, občas se to smísí s pádem nějakého rozbitého předmětu, a schodiš-
tovým zrcadlem prolétlo dolů něco co vypadalo jako pár bot
následovaný čímsi, co možná byl vyspaný odpadkový koš.
David aspoň stačil během letu zaznamenat, že to smrdí
úsplně stejně jako kdyby v koši týden hnil certifikovaný halal
kebab.

Přidal se dětský pláč, bouchly dveře a vzápětí se chodba
rozežela zesíleným mužským řevem podkresleným kopáním
do dveří.

Dín vtáhl mírně šokovaného Davida dovnitř.

„Sou trochu hlučnější, ale krev eště netekla. ...Seš tu
služebně?“ Dín se trochu obával, co sem Davida přivádí.

David zavrtěl hlavou. I když vlastně, kdo ví, jak tu je.
Tak úplně jenom kamarádká návštěva, jejíž jediný cíl je
spráskat se pašovanou kořalkou, to není. Ale z pozice svého
úřadu sem také nepřichází. Tak snad moc nelže.

Dínovi se zřetelně ulevilo.

Dín Davida vtáhnul z temné předsíně do pokoje, který dý-
chal fascinujícím kouzlem prostoru, který lavíruje mezi
dílrou elektrokutila a popelnicí. Pod oknem byl prostor, kte-
rému bylo příhodnější říkat pelech než postel, všude se vršily
divné věci, pracovní stůl vedle postele byl zavalený kráma-
ma, nářadím, všude se válely nejrůznější součástky promí-
sené s pánským i dámským prádlem. Na okenním parapetu
mezi troskami nějaké elektroniky vesele rostou a kvetou rost-
linky chilli. Jejich červené plody vypadají, že jsou schopné
zabíjet pouhým pohledem a Dín si je pěstuje místo poplašné-
ho zařízení, které by mu jeho čurbajz hlídalo před vetřelci.

Bytem se nesla pestrá směsice ostrých pachů. No, prav-
da, Dín si nikdy nijak zvlášť nezakládal na čistotě a úklidu.